

[Jørgen Jørgensen.]

Naar man vil oplære Folk — og det var jo først og fremmest Lovens Formaal — til igen at bestille noget, hvad enten de nu selv ikke har haft Lyst til at gøre det før, eller de — og det gælder for de fleste — paa Grund af Forholdene har været udelukkede derfra, tror jeg, det er rigtigt at sige til dem, at den Betaling, de faar, er den samme, der gives alle andre, som er vant til at beskæftige sig med Tingene. Jeg tror ogsaa, det er rigtigt at give denne Oplæringsperiode i Løbet af de første 14 Dage for ikke at tage Modet fra Menneskene med det samme. Jeg mener i det hele taget, at denne Ændring er betimelig.

Jeg er naturligvis ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Rahbek i, at der nok var et og andet, som kunde tyde paa, at der havde været en vis Lyst til, maaske fra begge Sider, at sabotere Loven af December 1940, men det er meget svært at bevise dette. Jeg kan slutte mig til det ærede Medlems Henstilling om, at man, naar Lovforslaget nu bliver gennemført, saa ogsaa fra anden Side vil være med til at løfte dette Forsøg paa at sætte Folk i Gang igen op i det høje Plan, der ligger til Grund for en Lovgivning af denne Art.

Jeg regner med, at man ved den nye Form for Henvisning eller Antagelse af Arbejdere, hvor man blander de forskellige Kategorier sammen, vil kunne pumpe nyt Liv i Tempoet, for det er jo saaledes med os alle sammen — bortset fra de Undtagelser, der bekræfter Regelen —, at ingen holder af at være bagefter. Det er rigtigt, at man først benytter de Folk, som kan Tingene, for at faa Tempoet sat paa rigtig Maade, og saa efterhaanden blander dem med dem, som skal til at lære det. Paa den Maade faar man ikke alene sat mere Liv i Tempoet, men man giver ogsaa de Mennesker, som ikke har det fra Begyndelsen, mere Lyst til Arbejdet, fordi de efterhaanden opdager, at det kan de ogsaa lære. Derfor tror jeg, man i det store og hele skal hilse denne Ændring med Tilfredshed.

Jeg er ikke saa bange som det ærede Medlem Hr. Rahbek for, at de paagældende ikke vil søge tilbage til det private Liv, som man kalder det. For det første har vi Erfaring for, at den højtærede Arbejds- og Socialminister en Gang imellem har en gan-

ske kraftig Haand til at lukke Butikken, naar det er nødvendigt, og derigennem kaste dem ud i det private Erhvervsliv, og for det andet er det offentlige til enhver Tid Herre over, om man vil sætte disse Arbejder i Gang. Endelig er der det, at man ved disse Arbejder skal nøjes med $\frac{4}{5}$ af, hvad man normalt vil kunne tjene en almindelig Arbejdsuge — og det er jo den sidste Rest af Fortjenesten, der gives Kulør paa Tilværelsen. Derfor tror jeg, at alle de, som er noget værd, lige saa snart det kan gøres, vil gaa over i normalt Erhverv.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse.

Gudiksen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag, og jeg vil gerne udtale min Anerkendelse over for den højtærede Minister af de Ændringer, der nu er foreslaet i Loven af 1940. Jeg synes, de betyder en meget stor Forbedring, og vi er nu inde paa en Linie, som jeg tror ikke alene vil kunne holde, men som ogsaa byder paa virkelige Forbedringer og Muligheder.

Det fremgaar af Betænkningen, at Loven har vakt stor Interesse, og det er naturligt, naar man ved, at Motorskatterne ikke gaar ind nu, og Kommunerne derfor ikke kan sætte Vejarbejder i Gang i den Udstrækning, de tidligere gjorde det, idet de saa selvfølgelig kaster sig i højere Grad over denne Lov.

Jeg har sagt, at vi kan tiltræde selve Lovforslaget med Tilfredshed, men jeg vil gerne fremsætte to Bemærkninger i denne Forbindelse. Den ene er den, at det er et Spørgsmaal, om det ikke, fremfor at Staten nu sikrer Kommunerne 30 Mill. Kr. gennem Motorskatten, vilde være bedre, at den sikrede Kommunerne en vis Procentdel af det Beløb, de fik før, saaledes at de igen kunde sætte almindelige Vejarbejder i Gang til almindelig Betaling og paa almindelig Maade. Jeg tror, det vilde aflaste denne Lov en Del, og jeg tror, det vilde være tilfredsstillende ikke blot for Kommunerne, men ogsaa — og især — for Arbejderne. Jeg nævner det bare, fordi jeg synes, det er en Tanke, der er Overvejelse værd. Kommunerne blev jo skuffet sidste Foraar, da de fik tre Femte-